Ετος Ε΄ — Αριθμος 372 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 18 Μαϊου 1889

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ι. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέρ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Ρ,(συνέχ) — Οὐίλκη Κόλλινς : Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδωνῆ, (συνέχ.)— Louis Jourdan : Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, Ρωμαϊκὸν διήγημα, μετάφρασις Tony.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι δὲν ἐπλήρωσαν εἰσέτι τὴν συνδρομήν των νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν διὰ γραμματοσήμων ἀπ' εὐθείας : «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἢ : «Πρὸς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κύριον Π. Γριτσάνην (βιβλιοπωλεῖον ὁ «Ἀπόλλων»)». Ἰδίως δὲ παρακαλοῦνται νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν αἴτησιν ἡμῶν ταύτην οἱ ἐν τοῖς χωρίοις κκ. Συνδρομηταί, διότι ἀποβαίνει λίαν ἐπίπονος καὶ πολυέξοδος ἡ ἀποστολὴ εἰσπράκτορος πρὸς εἴσπραξιν εὐτελοῦς δεκαπενταφράγκου συνδρομῆς.

Ἡ Διεύθυνσις

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΛΒ΄

Ἡ κατηγορία σπουδαίως ἐπωφελήθη ἐκ τῆς καταθέσεως τῆς Μαριέττας. Ἦτο δύσκολον νὰ ὑπολειφθῇ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, ἀφοῦ τὸ θῦμα αὐτὸ ἀνεγνώριζε καὶ ὑπεδείκνυε τὸν δολοφόνον.

Αἱ πληροφορίαι αὗται ἠδύναντο νὰ συνοψισθῶσιν ὡς ἑξῆς :

«Ἡ οἰκογένεια Δαλισιὲ κατήγετο ἐκ Γρενόβλης, ὅσα ἐκ τῶν μελῶν της κατῴκουν ἔτι εἰς τὸν τόπον ἀπήλαυον ὑπολήψεως. Μόνον ὁ πατὴρ τοῦ Λαυρεντίου εἶχε διαπράξει ἄλλοτε σοβαρὰ ἐγκλήματα.

»Ὁ Γεώργιος Δαλισιὲ εἶχε λάβει καλὴν ἀνατροφήν· οἱ γονεῖς του τὸν εἶχον προορίσει διὰ τὸ οἰκονομολογικὸν στάδιον καὶ τὸν εἰσήγαγον, ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσιν ἐτῶν, ὡς κατώτερον ὑπάλληλον εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἰσέρας. Κατὰ τὰ δύο ἔτη, καθ' ἃ ἔμεινεν ἐν αὐτῷ, οὐδὲν σπουδαῖον παράπονον ἠγέρθη κατ' αὐτοῦ Μετ' ὀλίγον ἐγένετο δεκτὸς εἴς τι σπουδαῖον κατάστημα ὡς πρῶτος ὑπάλληλος. Ὁ προϊστάμενός του ἦν ηὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἡ δὲ διαγωγή του ἦτο ἀρκετὰ καλή. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν φαινόμενα, ἅτινα ἐγίνωσκεν ἐπιτηδείως νὰ ὑποκρίνηται, πράγματι δὲ μετήρχετο ἀκόλαστον βίον, ἔπαιζε καὶ ἦτο κατάχρεως.

»Χάρις εἰς τὸ ἑλκυστικὸν ἐξωτερικόν του ἠγαπήθη ὑπό τινος νεάνιδος ἀνηκούσης εἰς μίαν τῶν ἐντιμοτέρων τῆς Γρενόβλης οἰκογενειῶν. Ὁ πατὴρ τῆς νεάνιδος, ὅστις ὑπωπτεύετο ἀναμφιβόλως τὰ ἐλαττώματα τοῦ Γεωργίου Δαλισιέ, ἀντέστη εἰς τὸν γάμον, ἀλλὰ τὸ ἐπίμονον πάθος τῆς θυγατρός του τὸν ἐβίασε νὰ ἐνδώσῃ.

»Ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἐβράδυνε νὰ μετανοήσῃ, καθότι ὁ Δαλισιέ, νυμφευθείς, δὲν ἐκρατεῖτο πλέον. Μετ' ὀλίγον κατεσπατάλησε τὸ διαθέσιμον τῆς προικὸς μέρος. Ἡ ἐξαπατηθεῖσα σύζυγός του κακοποιουμένη καὶ μόνη μένουσα μετὰ τοῦ νηπίου τέκνου της ἐστέναζε χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ παραπονῆται πρὸς τοὺς γονεῖς της, ὧν τὰς συμβουλὰς εἶχε περιφρονήσει.

»Ἐν τούτοις τὰ χρέη ηὔξανον, καὶ μετ' ὀλίγον κατέστησαν τοσοῦτῳ μεγάλα καὶ οἱ δανεισταὶ τοσοῦτῳ ἀπαιτητικοί, ὥστε ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξῃ, ἔφυγεν ἡμέραν τινά, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν σύζυγόν του καὶ ἐναγκαλισθῇ τὸ τέκνον του.

»Τὴν ἐπαύριον ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ κατήγγειλεν αὐτὸν δι' ἐπανειλημμένας ὑπεξαιρέσεις διαπραχθείσας διὰ πλαστογραφίας καὶ ἀνερχομένας εἰς τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων.

»Ἀλλ' ἡ κυρία Δαλισιὲ ἐκράτησε τὴν μήνυσιν· προκαλέσασα δὲ συνεισφορὰν μεταξὺ τῶν συγγενῶν τοῦ συζύγου της καὶ τῶν ἰδικῶν της, ὅπως σώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ τέκνου της, ἐξώφλησε τὸν κύριον Τ... οὗτος δέ, ὅτε ἡ δικαιοσύνη τὸν ἀνέκρινε καὶ ἐξήλεγξε τὰ βιβλία του, ὡμολόγησεν ὅτι ἠπατήθη, καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς γνησίας τὰς πλαστὰς ὑπογραφάς.

»Καίτοι αἱ δηλώσεις αὗται δὲν ἦσαν προφανῶς ἀληθεῖς, ἡ ἀνάκλησις τῆς μηνύσεως ἐκώλυσε τὴν περαιτέρω καταδίωξιν. Ἡ κυρία Δαλισιὲ ἐγκατέλιπε τὴν Γρενόβλην καὶ ἦλθεν εἰς Παρισίους, μετ' ὀλίγον δὲ ἱκανοποίησε καὶ ἐκείνους, οἵτινες τὴν εἶχον συνδράμει, ὅπως μὴ κηλιδωθῇ τὸ ὄνομα, ὅπερ ἔφερεν.

»Οἱ ἄλλοι δανεισταὶ τοῦ κυρίου Δαλισιέ, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν πολλοί, δὲν ἐπληρώθησαν, καί, πιθανῶς, οὐδέποτε θὰ πληρωθῶσιν».

Ἡ σημείωσις αὕτη κατέληγεν ὡς ἑξῆς :

«Ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὐδὲν πλέον ἠκούσθη περὶ τοῦ Γεωργίου Δαλισιέ· ὑπέθετον μόνον ὅτι εἶχε καταφύγει εἰς Ἰταλίαν. Ἀλλὰ πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν ἡ κυρία Δαλισιὲ μετέβη εἰς Γρενόβλην, ὅπως λάβῃ τὴν πατρικήν της κληρονομίαν. Ἐπέδειξεν εἰς τινας τῶν συγγενῶν της ἐπιστολήν, δι' ἧς τῇ ἀνηγγέλλετο ὁ θάνατος τοῦ συζύγου της, δολοφονηθέντος, ὡς ἔλεγεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, ὑπὸ λῃστῶν κατὰ τὰ περίχωρα τῆς Νεαπόλεως. Δὲν ἐβεβαιώθησαν περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς εἰδήσεως ταύτης, οὐχ ἧττον, ἐπειδὴ τοσοῦτος διέρρευσε χρόνος ἄνευ νεωτέρων εἰδήσεων, φαίνεται πιθανή».

Αἱ πληροφορίαι αὗται, αἵτινες ἐπεκύρουν τὰς ὑποθέσεις τοῦ κυρίου Θουριέ, ἐπεσυνάφθησαν ἐν τῇ δικογραφίᾳ, καίτοι οὐδεμίαν ἄμεσον σχέσιν εἶχον πρὸς τὴν προκειμένην δίκην· ἀλλ' ἦσαν πολύτιμοι κατ' αὐτόν, καθόσον ἐδήλουν τὸν χαρακτῆρα τοῦ Λαυρεντίου, τὰ κακὰ ἔνστικτα, ἅτινα τοσοῦτον αἰφνιδίως ἐξερράγησαν ἐν αὐτῷ, τὸ πάθος τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὰς ἀσωτίας, τὴν πρὸς τὸ ἔγκλημα τάσιν, τὴν ὑποκρισίαν του, τὴν πρὸς ἄμυναν

ἐπιτηδειότητά του πάντα ταῦτα βεβαίως εἶχε μεταδώσει αὐτῷ ὁπατήρ.

Μετὰ τὸν φρικώδη κλονισμόν, ὃν εἶχε δοκιμάσει, συνεπείᾳ τῆς μετὰ τῆς Μαριέττας ἀντιπαραστάσεως, ἐνομίσθη ὅτι ὁ Λαυρέντιος θὰ ἔμενεν εἰς τὸ μέλλον ἀναίσθητος εἰς πάντα. Ἐν τούτοις, ὅτε ὁ κύριος Θουριὲ τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀνωτέρω σημείωσιν, ἀνεσκίρτησε, διότι ἦτο δι' αὐτὸν ἀποκάλυψις πραγμάτων, ἅτινα ἡ μήτηρ του τῷ εἶχεν ἀποκρύψει. Ἠρυθρίασεν, ἐστέναξεν, εἶτα δὲ ἐξέφρασεν ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀκριβείας αὐτῶν, ἀρνηθεὶς ὅτι ὑπῆρχον τοιαῦτα ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του αἴσχη.

— Οὐδὲν ἀληθέστερον ἐν τούτοις, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ· ἀλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἐνδιαφέρῃ πολύ. Νομίζω, ὅτι ἀναλόγως πρὸς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεσθε, φαίνεσθε πολὺ εὐερέθιστος.

Αἱ ἔρευναι τῆς ἀστυνομίας, εἰς ὅ,τι ἀφεώρα τὸν ὑπηρέτην τοῦ Λαυρεντίου, εἰς οὐδεμίαν ἀνακάλυψιν ἤγαγον. Εἶχε προφανῶς ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ Φραγκῖσκος δὲν ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ τὸ κακούργημα· ἐναντίον δὲ τῶν ἀτόμων, ἅτινα συνήθως συνανεστρέφετο, μετὰ λεπτομερῆ τοῦ ἠθικοῦ αὐτῶν καὶ τῆς τελευταίας διαγωγῆς ἐξέτασιν, οὐδεμία ὑπόνοια ἠγέρθη.

Δύο ζητήματα μόνον ἔμενον ἀνεξήγητα : αἱ ὑπερβολικαὶ τοῦ Φραγκίσκου δαπάναι καὶ τὸ λυπηρὸν καὶ περίφροντι ὕφος, τὸ ὁποῖον παρετηρεῖτο εἰς αὐτὸν πρό τινων ἡμερῶν.

Κατὰ τὰς μακρὰς ἀνακρίσεις, εἰς ἃς τὸν ὑπέβαλεν, ὁ κύριος Θουριὲ ἐπέμεινεν ἐπὶ τῶν δύο τούτων σημείων. Ἀλλ' ὁ Φραγκῖσκος ἀπέδωκεν, οὐχὶ ἄνευ πιθανότητος, τὴν μὲν λύπην του εἰς τὴν συγκίνησιν, ἣν ἐδοκίμασεν ἕνεκα τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς συλλήψεως τοῦ κυρίου του· αἱ δὲ δαπάναι του ἐξηγοῦντο κατ' αὐτὸν ἀρκούντως ἐκ τῶν τυχηρῶν, ἅτινα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλάμβανεν ἀνεξαρτήτως τοῦ μισθοῦ του.

Ὁ Λαυρέντιος, καίτοι εὗρεν ὅτι ἡ γενναιοδωρία του ὑπερετιμᾶτο κἄπως, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντικρούσῃ σαφῶς τὰς παρατηρήσεις ταύτας καὶ ὁ Φραγκῖσκος ἀπελύθη.

Ὑπελείπετο μία μαρτυρία, ἡ τῆς Πουλχερίας, καὶ ὁ κύριος Θουριὲ διέταξε νὰ προσαχθῇ αὕτη.

Ἡ Πουλχερία εἶχεν ὠχριάσει κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀλίγων τῆς φυλακίσεώς της ἡμερῶν. Ἀλλ' ἡ ὠχρότης αὕτη, ἥτις καθίστα καταφανεστέραν τὴν καλλονήν της, οὐδεμίαν ἠθικὴν κατάπτωσιν προέδιδε. Τὸ βῆμά της ἦτο ἥσυχον καὶ ἀσφαλές, οὐδὲν δὲ ἴχνος δειλίας παρετηρεῖτο εἰς τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς της, τοὐναντίον ἠδύνατό τις ν' ἀναγνώσῃ ἐντὸς αὐτῶν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν μέχρις ἐπιμονῆς, σχεδὸν μέχρις ἡρωισμοῦ.

Ὁ κύριος Θουριὲ δι' ἁπλοῦ βλέμματος διέκρινε τὴν τάσιν ταύτην καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν κατανικήσῃ.

Προσεκάλεσε τὴν νεάνιδα νὰ καθίσῃ καὶ διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ αὐστηρᾶς τὴν ἠρώτησεν ἂν ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐξετάσεώς της, εἶχε κατανοήσει τὸ ἀνωφελὲς τῆς ἀρνήσεώς της καὶ τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ἐξετίθετο.

— Ναί, εἶπεν ἁπλῶς, εἶχα τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῶ.

— Καὶ ἐννοεῖς νὰ ἐπιμείνῃς ;

— Ἀναμφιβόλως. Δὲν ἔχω νὰ μεταβάλω τίποτε ἀπὸ τὴν πρώτην μου ὁμολογίαν.

Ἦτο ὁμολογουμένως πεισματώδης μετὰ τῆς δικαιοσύνης πάλη.

Ὁ κύριος Θουριὲ ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας καὶ ἤρξατο ἀποτόμως ἐρωτῶν τὴν Πουλχερίαν.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην, ἥτις διήρκεσε πλέον τῶν δύο ὡρῶν, δὲν ἀφέθη οὔτε νὰ ἀποπλανηθῇ, οὔτε νὰ δειλιάσῃ καὶ ἀπέφυγε τὰς παγίδας καὶ τὰς ἀντιφάσεις, εἰς ἃς ἤθελον νὰ τὴν ἐμβάλλωσι· διέμεινε σταθερὰ καὶ ἀμετάβλητος εἰς τὰς δηλώσεις της.

Ὁ κύριος Θουριὲ δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του· ἐν τούτοις, τῷ ὑπελείπετο τελευταῖόν τι μέσον, ὅπερ δὲν ἠμέλησε.

— Πόσον θὰ τὸν ἀγαπᾷς ! εἶπεν.

Ἡ Πουλχερία ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς καὶ ἀνέστρεψε τὴν κεφαλήν.

— Ἰδού, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Θουριέ, πολλαὶ ἐπιστολαί σου, τὰς ὁποίας εὗρον εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ αἱ ὁποῖαι προδίδουσι τὸ ζωηρότερον καὶ σταθερότερον πάθος. Αὐτή, παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν ὁποίαν προσποιῆσαι ὅτι δὲν φροντίζεις διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του, καὶ αὐτὴ ἡ ἄλλη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεις ὅτι προσεκλήθης ὑπό τινος φίλης σου καὶ δίδεις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἰς τὰς χεῖράς σου εἶνε νὰ ἀλλάξῃς ἐραστὴν καὶ ὅτι μάλιστα εἶσαι διατεθειμένη εἰς τοῦτο. Αὐτό, ἐννοεῖται, δὲν ἦτο ἀληθές, τὸ ἔγραψες δὲ μόνον ὅπως ἀναζωπυρώσῃς τὸ πάθος του, ἢ τοὐλάχιστον κεντήσῃς τὴν φιλοτιμίαν του. Ὡραῖα μηχανήματα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἐπέτυχον.

Ἡ Πουλχερία ἀφῆκε στεναγμὸν καὶ ἔμεινε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντας.

Ὁ κύριος Θουριὲ ἐξηκολούθησε :

— Μεθ' ὅλας τὰς περιφρονήσεις καὶ τὰς προσβολάς του, δὲν εἶχες τὴν δύναμιν νὰ θυσιάσῃς τὸν ἔρωτα αὐτόν, νὰ τὸν ἀποσπάσῃς ἐκ τῆς καρδίας σου· οὔτε ἠδυνήθης τοὐλάχιστον νὰ λάβῃς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ὅτε πρὸ τριῶν μηνῶν ἀπεβλήθης καὶ ἐκδιώχθης.... Ἐν τούτοις ὁ κομψὸς κόσμος, τὸν ὁποῖον πρὸ τριῶν ἐτῶν παρηκολούθεις, σοὶ προσέφερεν ἐκδίκησιν, λατρείαν καὶ χρυσόν.... Ὄχι, ἐπροτίμησες νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ πρῶτόν σου σημεῖον, εἰς τὸ μέτριον ἐκεῖνο παντοπωλεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ὠνειρεύθης αἰώνιον ἔρωτα ! Ἠθέλησες νὰ βαυκαλισθῇς ἀκόμη μὲ τὰ ὄνειρα ἐκεῖνα.... Δὲν εἶνε ἀληθές ;

Ἐφ' ὅσον ὁ ἀνακριτὴς ἀνεπόλει τοὺς λυπηροὺς ἐκείνους ἐξευτελισμοὺς καὶ τὴν τυφλὴν τοῦ ἔρωτός της ἐπιμονήν, ἡ Πουλχερία συνεταράσσετο καὶ συνεκινεῖτο, δάκρυα δέ, ἅτινα ματαίως προσεπάθησε νὰ κρατήσῃ, ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Λοιπόν, προσέθηκεν ἀποτόμως ὁ κύριος Θουριέ, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος σοὶ ἐνέπνευσε τὸ σφοδρὸν αὐτὸ πάθος, εἶνε δολοφόνος, μητροκτόνος.

— Ὄχι, εἶπεν ἀνεγειρομένη, δὲν εἶνε ἀληθές, δὲν θὰ τὸ πιστεύσω αὐτό.

— Τὸ πιστεύεις !... καὶ ἀμφιβάλλεις ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου, σύ, ἡ ὁποία εἶχες εἰς τὰς χεῖράς σου καὶ ἔκρυψες μίαν ἐκ τῶν ἀποδείξεων τοῦ κακουργήματος. Καὶ ὁ ἔρως μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν ἐπιζῇ.

Ἡ Πουλχερία ἐμειδίασεν ὑπερηφάνως.

— Τὸν ἀγαπῶ περισσότερον, εἶπεν, ἀφ' ὅτου εἶνε δυστυχὴς καὶ κατηγορεῖται ἀδίκως.

Ὁ κύριος Θουριὲ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Μὴν ἀρχίσῃς λοιπὸν πάλιν τὰ αὐτά. Εἶνε ἔνοχος καὶ τὸ γνωρίζεις.... Ὀλίγον σὲ μέλλει, ἀρκεῖ νὰ σώσῃς τὴν κεφαλήν του· καὶ τὸν βοηθεῖς εἰς τοῦτο καὶ ἐλπίζεις ὅτι θὰ σοὶ εἶνε εὐγνώμων· τοὐλάχιστον οὐδεὶς θὰ σοὶ τὸν διαφιλονεικήσῃ εἰς τὸν βόρβορον τὸν ὁποῖον θὰ πέσῃ.... μὴ λέγεις ὄχι ! Τὸ ἐλπίζεις !... Λοιπόν ! ἀπατᾶσαι.... Καὶ ἐάν τις ὑποθέσῃ ὅτι θὰ διαφύγῃ τὴν κατηγορίαν, ἡ ὁποία τὸν βαρύνει, ὁ Λαυρέντιος Δαλισιὲ θὰ εἶνε χαμένος διὰ σέ. Θὰ σὲ ἀπωθήσῃ. Δὲν ἠννόησες λοιπὸν τίποτε εἰς τὰς περιφρονήσεις του, εἰς τὴν κατὰ σοῦ ὀργήν του, καὶ δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι θὰ σὲ μισεῖ τόσον ὅσον ἀγαπᾷ ἄλλην ;

— Ἄλλην ; ἀνέκραξεν ἐγειρομένη αἴφνης καὶ παρατηροῦσα ἀσκαρδαμυκτεὶ τὸν ἀνακριτήν.

— Ἀναμφιβόλως. Εἶνε λοιπὸν τόσον παράδοξον καὶ τόσον δύσκολον νὰ τὸ μαντεύσῃς ; Τὸ ὑπωπτεύθης πολλάκις.

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸ ἐπίστευσα. Ὄχι, εἶπε μετὰ λυπηροῦ μειδιάματος καὶ κινοῦσα τὴν κεφαλήν, ποτὲ εἰς τὴν καρδίαν του δὲν εἶχον ἄλλην ἀντίζηλον ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγνιον, εἶμαι βεβαία.

— Θέλεις τόρα ἀμέσως νὰ σὲ πείσω περὶ τοῦ ἐναντίου ;

— Ἔχετε τὴν ἀπόδειξιν ;

— Ναί, ὁμολογίαν παρ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμένην.

— Ὦ ! ἂν ἦτο ἀληθές ! ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς.

— Ἰδού, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, ἡ κατάθεσίς του. Δύναμαι νὰ ἀναγνώσω τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον σὲ ἀφορᾷ.

Ἀνέγνωσεν ὄντως ὁ κύριος Θουριὲ τὸ μέρος τῆς καταθέσεως τοῦ Λαυρεντίου, ἐν τῷ ὁποίῳ οὗτος ὡμίλει περὶ τῶν προσκλήσεων τοῦ Σουσὰ καὶ περὶ τοῦ πάθους πρὸς τὴν Αἰμιλίαν, ὑφ' οὗ κατελήφθη, συγχρόνως δὲ παρετήρει τὴν Πουλχερίαν.

Αἰφνιδία μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς αὐτήν. Ἐνόμισεν ὅτι τοῦτο ἦτο νέα παγίς, ἣν τῇ ἔστηνον, ἡ δὲ παγὶς αὕτη ἦτο ψευδής !

Ὁ κύριος Θουριὲ μεθ' ὅλον τὸ διορατι-

κόν του καὶ τὴν πεῖράν του δὲν ἐμάντευσε τὴν παράδοξον ταύτην ὑπόνοιαν, ἥτις κατέλαβε τὴν Πουλχερίαν.

— Λοιπόν, τὴν ἠρώτησεν, ἐπείσθης ;

— Ναί, εἶπε στενάζουσα καὶ προσποιουμένη ἀπελπισίαν . . . Ὦ ! αὐτὸ εἶνε ἄτιμον.

— Εἶσαι ἀκόμη διατεθειμένη νὰ ἐνοχοποιηθῇς, νὰ καταστραφῇς χάριν αὐτοῦ;

— Ὄχι, βεβαίως ! Ἴσως θὰ τὸ ἔκαμνα πρὸ μιᾶς στιγμῆς, ἀλλὰ κατόπιν τῆς ὁμολογίας αὐτῆς ...

— Λοιπόν, τότε, ὁμίλησον ἐλευθέρως !

— Ἀλλά, κύριε, εἶπε μὲ θλιβερὸν ὕφος καὶ τόνον πειστικόν, δὲν γνωρίζω τίποτε, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Ὁ κύριος Θουριὲ ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἤρξατο περιπατῶν μετ' ἀνυπομονησίας ἐν τῷ δωματίῳ, ἐνῷ ἡ Πουλχερία ἐξηκολούθει διαμαρτυρομένη ὅτι οὐδεμίαν ἀνακοίνωσιν εἶχε νὰ κάμῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ὁ ἀνακριτὴς μόλις τὴν ἤκουεν. Ὁ σκοπός του εἶχεν ἀποτύχει. Διατί ; Ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἦτο ζηλότυπος ἡ νεᾶνις αὕτη ... Ἐθεώρει τὸ πάθος τοῦτο ἥκιστα ἐπικίνδυνον δι' αὐτήν, ἕνεκα τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῆς Αἰμιλίας ;... ἢ μᾶλλον δὲν εἶχεν ἀληθῶς νὰ ἀνακοινώσῃ τι, ὡς ἐβεβαίου ;

Ἐννοῶν τὸ ἀδύνατον νὰ τῇ ἀποσπάσῃ ὁμολογίαν τινά, ὁ κύριος Θουριὲ τὴν ἀπέστειλε πάλιν εἰς τὴν φυλακήν.

Ἄλλως, δὲν ἀπέδωκε πλέον ἢ δευτερεύουσαν σημασίαν εἰς τὴν μαρτυρίαν αὐτήν. Μετά τινας ἡμέρας ἡ κατάστασις τῆς Μαριέττας ἐπέτρεψε νέαν μετὰ τοῦ Λαυρεντίου ἀντιπαράστασιν, ἡ δὲ νέα ἀπόπειρα ἐπεκύρωσε πληρέστατα τὴν πρώτην. Ἡ Μαριέττα κατηγόρησε τὸν Λαυρέντιον, τὸν ἀνεγνώρισε, τὸν ὑπέδειξεν ὡς δολοφόνον καὶ τὸν κατηρᾶτο. Ἡ κόρη αὕτη, χάρις εἰς τὸν ἰσχυρὸν ὀργανισμόν της, εἰσήρχετο εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως, καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ κακουργοδικείου κατάθεσίς της θὰ ἐπέφερε πιθανῶς τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐνόρκων.

Ἐπειδὴ ἀφ' ἑτέρου δὲν ὑπῆρχον κατὰ τῆς Πουλχερίας ἢ ἀόριστοι εἰκασίαι ψευδομαρτυρίας, ὁ κύριος Θουριὲ μετὰ τελευταίαν ἐξέτασιν, λίαν σύντομον, διέταξε τὴν ἀποφυλάκισίν της καὶ παρήγγειλεν οὐχ ἧττον εἰς τὴν ἀστυνομίαν νὰ τὴν ἐπιβλέπωσιν ἐπιμελῶς.

ΛΓ'

Ἡ ἀνάκρισις ἐπερατώθη, τὰ δὲ ἔγγραφα ἔμελλον νὰ σταλῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων. Οὐδεὶς λόγος πλέον ὑπῆρχεν ὅπως ὁ Λαυρέντιος μὴ βλέπει κἀνένα· ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἤρθη.

Ἡ πρώτη χρῆσις ἣν ἔκαμεν ὁ Λαυρέντιος τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς ἦτο νὰ προσκαλέσῃ τὸν κύριον Γλαβῶν.

Ἡ γνώμη τοῦ κυρίου Γλαβῶν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἶχε μεταβληθῇ εἰς εὔνοιαν. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἦτο τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας· περὶ αὐτῆς ὡμίλουν εἰς τὸ δικαστήριον, πανταχοῦ, μετ' ἀγωνίας δὲ ἀνέμενον τὸ τέλος τῶν ἀνακρίσεων καὶ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης. Αἱ ἐφημερίδες ἐκράτουν εἰς ἀγωνίαν τὸ κοινόν, καὶ ἀνέγραφον ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς πληροφορίας, ἃς ἠδύναντο νὰ συλλέγωσιν.

Εἶχον δημοσιεύσει δύο ἀντιπαραστάσεις τοῦ Λαυρεντίου καὶ τῆς Μαριέττας, ὡς καὶ τὰς τόσῳ σαφεῖς καὶ ἐπιβαρυντικὰς διακοινώσεις ταύτης. Ἐντεῦθεν, οὐδεμία ὑπῆρχε διὰ τὸ κοινὸν ὡς καὶ διὰ τὸν ἀνακριτήν, ἀμφιβολία· ὁ Λαυρέντιος, ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ θύματος, ἦτο ἀναντιρρήτως ὁ δολοφόνος.

Τοιαύτη ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐντύπωσις τοῦ κυρίου Γλαβῶν· ἐντύπωσις σκληρὰ καὶ λυπηρά, ἐναντίον τῆς ὁποίας μάτην προσεπάθει νὰ παλαίσῃ. Ἐν τούτοις ἔσπευσε εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Λαυρεντίου.

Ὁ δεσμώτης εἶχε μετενεχθῇ εἰς τὸ διαλεκτήριον.

Παρατηρήσας ὁ κύριος Γλαβῶν τὸν νέον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἄλλοτε γνωρίσει εὔθυμον, ἀμέριμνον, εὐτυχῆ καὶ ἤδη ὠχρόν, καταβεβλημένον μὲ κοιλωθέντας ὡς ἐκ τῆς ὀδύνης ὀφθαλμούς, ἀνεσκίρτησεν, ἀλλὰ κατέστειλε τὸ κίνημα τοῦτο καὶ προσεπάθησε ν' ἀποκρύψῃ τὴν φρικώδη πεποίθησιν, ἥτις μικρὸν κατὰ μικρὸν εἶχε γεννηθῇ ἐν αὐτῷ.

Ὁ Λαυρέντιος, ὀδυρόμενος, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἄ ! εἶσθε σεῖς ! ἀνέκραξε· τέλος πάντων βλέπω μορφὴν φίλου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀπελπισίαν μου καὶ θὰ μὲ λυπηθῇ. . . Ἄ ! ἔλθετε, ἀγαπητέ μοι κύριε, δότε μοι ὀλίγον θάρρος, βοηθήσατέ με διὰ τῶν συμβουλῶν σας ... σώσατέ με!

— Ἡσύχασε, ἡσύχασε, ἐπανελάμβανεν ὁ κύριος Γλαβῶν συγκινηθεὶς ἀκουσίως.

Ἐν τούτοις, καίτοι ἡ ὀδύνη τοῦ Λαυρεντίου τὸν συνεκίνησεν, ἐτήρει οὐχ ἧττον στάσιν ψυχρὰν καὶ ἐπιφυλακτικήν.

Ὁ Λαυρέντιος τὸν παρετήρησε.

— Τί ἔχετε λοιπόν ; τὸν ἠρώτησεν αἴφνης

Εἶτα ὑποχωρήσας καὶ θεωρῶν τὸν δικηγόρον μὲ ὕφος ἐκπεπληγμένον :

— Ἄ ! Θεέ μου, ἐτραύλισε, μήπως καὶ σεῖς... καὶ σεῖς ἐπίσης μὲ πιστεύετε ; ...

— Ὄχι, δυστυχῆ, ὄχι, δὲν σὲ νομίζω ἔνοχον, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβῶν ὅτε ὁ οἶκτος ἤρχισε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

— Ναί ! τὸ πιστεύετε... ὤ! τὸ βλέπω καλά... Ἆχ! Θεέ μου, αὐτὸ εἶνε πολύ, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ὀλολύζων.

Ὁ κύριος Γλαβῶν διεμαρτυρήθη ὅτι εἶχεν ἴσως ἀμφιβολίας τινάς, ἀλλ' ὅτι ἠσθάνετο αὐτὰς διαλυθείσας, συγχρόνως δ' ἔσφιγγεν εἰς τὰς χεῖράς του τὰς τοῦ Λαυρεντίου, ὅστις ἤγειρε βραδέως ἐπὶ τοῦ γέροντος δικηγόρου εὐγνῶμον βλέμμα καὶ διὰ φωνῆς γλυκείας :

— Εὐχαριστῶ ! εἶπε... Ναί, εἶνε ἀκόμη ἀξία ἡ χεὶρ αὕτη νὰ σφίγξῃ τὴν ἰδικήν σας· δὲν ἐμολύνθη ἀπὸ αἷμα ... Καὶ ποῖον αἷμα ! τῆς μητρός μου . . . Ὄχι, εἶνε ἀδύνατον, καὶ τὸ καταλαμβάνετε, τέλος πάντων. Ἄ ! ἔκαμα πολλὰς ἀνοησίας, ἀλλὰ τὰς ἐξιλέωσα καὶ πέραν τοῦ μέτρου διὰ τῶν βασάνων, τὰ ὁποῖα ὑφίσταμαι πρὸ τριῶν ἑβδομάδων... Θεέ μου! πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποστῇ τις τόσα, χωρὶς ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ παραφρονήσῃ !

— Ναί, εἶπεν ὁ δικηγόρος διὰ φωνῆς σοβαρᾶς, ἐτιμωρήθης σκληρῶς... Νὰ κατηγορηθῇ τις αἴφνης διὰ τόσον φοβερὸν ἔγκλημα εἶνε φρικῶδες ! Καὶ ἡ κατηγορία αὕτη εἶνε ψευδής, τὸ πιστεύω, τὸ αἰσθάνομαι εἰς τὴν φωνήν σου, εἰς τὴν καρδίαν μου, ἥτις πάλλει μετὰ τῆς ἰδικῆς σου. Ὄχι ! εἶπε μετὰ ζωηρότητος, ὁ υἱὸς τῆς εὐγενοῦς καὶ ἁγίας γυναικός, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα, δὲν δύναται νὰ εἶνε ὁ δολοφόνος της.

— Δὲν ἔχει οὕτω ; ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἐγειρόμενος ἀποτόμως, εἶνε ἀδύνατον ! Ἐκείνη, ἥτις μὲ ἀνέθρεψε, μὲ ἠγάπα, καὶ τὴν ὁποίαν ἠγάπων ἐπίσης, τὸ γνωρίζετε καλῶς, μεθ' ὅλας τὰς θλίψεις τὰς ὁποίας τῇ ἐπροξένησα. . . Πλησίον αὐτῆς θὰ ἤντλουν τὰ ἔνστικτα αὐτὰ τοῦ φόνου καὶ τοῦ ἐγκλήματος ;

Ἔστη αἴφνης καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

— Καὶ ὁ πατήρ μου, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς πενθίμου.

— Ὁ πατήρ σου !

— Ναί· τὸν ἐγνωρίσατε ἴσως· ὁπωσδήποτε ἡ μήτηρ μου ἢ ἄλλος τις θὰ σᾶς ὡμίλησε περὶ αὐτοῦ... Εἶνε ἀληθὴς ἡ σημείωσις ἐκείνη τῆς ἀστυνομίας, τὴν ὁποίαν ὁ ἀνακριτὴς μοὶ ἀνέγνωσε, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ μου παρίσταται ὡς ἄσωτος, ἄθλιος πλαστογράφος ;

— Δυστυχῶς, ναί ! τὰ πάντα εἶνε ἀληθῆ !

— Ἄ ! Θεέ μου ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Καὶ ἐστέναξε μετ' ὀδύνης, ὡς εἶχεν ἄλλοτε πράξει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Θουριέ, ὅτε τῷ ἐγένοντο αἱ περὶ τοῦ πατρός του λυπηραὶ ἐκεῖναι ἀποκαλύψεις. Ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀτιμασθέντα, ἀπολωλότα.

— Κατόπιν τούτων, δύνανται νὰ μὲ νομίσουν ἱκανὸν νὰ πράξω τὰ πάντα.

Ὁ κύριος Γλαβῶν προσεπάθησε νὰ τὸν πείσῃ, ὅτι τὰ προηγούμενα τοῦ πατρός του ἦσαν μᾶλλον ταπεινωτικὰ καὶ κινδυνώδη, καὶ ὅτι ὑπῆρχον εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὑρίσκετο ἤδη, πολλοὶ σοβαροὶ σκόπελοι, οὓς ἔδει ν' ἀποφύγῃ.

— Καὶ αἱ ἐνδείξεις ἐκεῖναι, ἢ μᾶλλον αἱ φοβεραὶ ἀποδείξεις, αἱ ἐναντίον σου συσσωρευθεῖσαι, καὶ τὰς ὁποίας δὲν φαίνεσαι συλλογιζόμενος, δυστυχῆ !

— Ὦ ! ναί ! τὰς συλλογίζομαι πρὸ τριῶν ἑβδομάδων ἡμέραν καὶ νύκτα ...

— Λοιπόν ; τί ἀπαντᾷς ; διὰ τίνος μέσου θὰ τὰς καταπολεμήσῃς καὶ θὰ τὰς καταρρίψῃς ;

— Δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποφασίσω. Τί θέλετε ; δὲν ἐννοῶ τίποτε, καὶ ἐνίοτε ἐρωτῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἂν δὲν εἶνε ὄνειρον...

— Ὄχι ! εἶπεν ὁ κύριος Γλαβῶν, εἶνε σκληρὰ πραγματικότης, τὴν ὁποίαν πρέπει ἀποφασιστικῶς νὰ ἀποδείξῃς ψευδῆ... Ἴδωμεν. Ἂς ἐξετάσωμεν αὐτὴν ὁμοῦ.

— Ναί, ἂς τὴν ἐξετάσωμεν ὁμοῦ, ἐπανέλαβεν ὁ Λαυρέντιος πλησιάζων ζωηρῶς πρὸς τὸν κύριον Γλαβών, ὡσεὶ ἤθελεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του.

Πράγματι, πρό τινων ἡμερῶν δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ἀτενίσῃ τὰς φρικώδεις ἐκείνας ἀποδείξεις· τὰς ἀπεμάκρυνε τοῦ νοῦ του, ἀλλ' ἐπανήρχοντο ἀδιακόπως καὶ τῷ ἐπροξένουν σκοτοδινίασιν, ἴλιγγον.

Ἐξήτασαν ἀλληλοδιαδόχως ὅλα τὰ γεγονότα καὶ τὰς τόσον σοβαρὰς περιστάσεις, τὰς ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως ἀποκαλυφθείσας, καὶ τὰς ὁποίας ἐμνημονεύσαμεν συμφώνως πρὸς ταύτην. Τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν, τὸ ἀπωλεσθὲν κομβίον, τὸ τρίψιμον τῶν ὑποδημάτων, κτλ.

Ἑκάστης τῶν λεπτομερειῶν, μετὰ πολλὰς προσπαθείας, ὁ δικηγόρος Γλαβὼν ἀνεκάλυπτε τέλος ἐξήγησίν τινα, ἀπαράδεκτον, ἀπίθανον, βεβιασμένην, ἀλλὰ τέλος ἐξήγησίν τινα. Ὅτε ὅμως ἔφθασαν εἰς τὴν κατάθεσιν τῆς Μαριέττας, ὁ δὲ Λαυρέντιος διηγήθη μετὰ ποίας πεποιθήσεως ἡ κόρη αὕτη ἐβεβαίου ὅτι τὸν ἀνεγνώρισε καὶ τὸν κατηρᾶτο, ὁ κύριος Γλαβὼν ἔκυψε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος λυπηρὸν καὶ ἀπηλπισμένον.

— Τί ν' ἀποκριθῶμεν εἰς τοῦτο ; εἶπε βραδέως, τίποτε.

— Τίποτε ;Λέγετε καὶ σεῖς ἐπίσης,εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ φρίκης. Δι' ἐμὲ αὐτὸ δὲν εἶνε παράδοξον· ἔχω τὸν νοῦν τεταραγμένον ... Ἀλλὰ σεῖς, ὅστις ἔχετε τὴν ψυχραιμίαν σας μετὰ τῆς πείρας τῶν φώτων σας, δὲν δύνασθε νὰ ἔλθετε εἰς βοήθειάν μου . . . Ὦ ! ἐτελείωσε τότε, τί θέλετε νὰ γείνω ;

Ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ὅλας τὰς δυνατὰς ὑποθέσεις :

Ἡ κόρη αὕτη,ἀποσπασθεῖσα βιαίως ἐκ τοῦ πρώτου ὕπνου, δὲν ἦτο πιθανὸν νὰ ἐφαντάσθη ὅτι ἐπανέβλεπε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις εὑρέθη ἐνώπιόν της πρὸ δύο ὡρῶν ;

Ὁ δολοφόνος εἶχεν ὁρμήσει ἐξαίφνης κατ' αὐτῆς, καὶ ἐντὸς τινῶν στιγμῶν τὴν ἔρριψε χαμαί· τὸ κηρίον, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της, ἔπεσε καὶ ἐσβέσθη· πάντα ταῦτα δὲν διήρκεσαν παρὰ μίαν στιγμὴν «*μίαν ἀστραπήν*»,εἶχεν εἴπει εἰς τὴν κατάθεσίν της. Βεβαρυμένη λοιπὸν ὑπὸ τοῦ ὕπνου ὡς ἦτο, ἢ τεταραγμένη ἐκ τοῦ τρόμου, ἠδυνήθη ἀληθῶς ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν δολοφόνον ; Δὲν ἦτο πιθανώτατον ὅτι οὗτος εἶχεν ὁμοιότητά τινα μετὰ τοῦ Λαυρεντίου, κατὰ τὸ ἀνάστημα,τὸ πρόσωπον, τὰ ἐνδύματα ;...

Ἡ Μαριέττα, ἐκτὸς ὅτι ἦτο ὠργισμένη ἕνεκα τῶν ἐρίδων τοῦ Λαυρεντίου μετὰ τῆς μητρός του, δὲν εἶχεν ἴσως ἐναντίον του ἀφορμήν τινα μίσους ;... κτλ.

Ὅτε διῆλθεν ἁπάσας τὰς ὑποθέσεις, ὁ κύριος Γλαβὼν ἐκίνησε περιλύπως τὴν κεφαλήν.

— Ἄκουσον, εἶπεν, οὐδὲν ἐκ τούτων εἶνε ἐπαρκές, ἀληθές. Οὐδέποτε οἱ ἔνορκοι θὰ παραδεχθῶσι τοιαύτας ἐξηγήσεις, τὰς ὁποίας καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν παραδέχομαι.Δὲν συνηγορεῖ, δὲν ὑπερασπίζεταί τις κατηγορούμενον μὲ τοιαῦτα ἐπιχειρήματα.

— Ἄ ! Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, μοὶ ἀρνεῖσθε τὴν ὑποστήριξίν σας, μὲ ἐγκαταλείπετε !

— Ὄχι ! δὲν σὲ ἐγκαταλείπω. Μὲ προσκαλεῖς νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ θέλω καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ἀλλὰ δός μοι μίαν βεβαιότητα ! διότι ὅσῳ προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν, τοσούτῳ αἰσθάνομαι ἀναγεννωμένας τὰς ἀμφιβολίας μου ... τί δύναμαι ἐγὼ εἰς τὴν ἀβεβαιότητα αὐτὴν νὰ τραυλίσω πρὸ τῶν ἐνόρκων ; Ὁ ἔσχατος τῶν συναδέλφων μου θὰ σὲ ὑπερασπίζετο κάλλιον ἐμοῦ. Πεῖσέ με καὶ θὰ εἶμαι εὔγλωττος, διότι θὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν καρδίαν μου. Ναί, κάμε με νὰ πιστεύω εἰς τὴν ἀθωότητά σου, ἢ τὴν ἐνοχήν σου ! Ἀθῶος ; ὦ ! μετὰ πόσου πάθους θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ ... αἱ ὑποθέσεις αὗται, κερδίζονται, καὶ οἱ δικασταί σου θὰ ἔτρεμον νὰ σὲ καταδικάσωσι ! Ἔνοχος ; θὰ ἔφερον πρὸ τοῦ δικαστηρίου τὴν ὁμολογίαν σου, τὴν μετάνοιάν σου καὶ ἴσως θὰ ἐπετύγχανον ὑπὲρ σοῦ ὀλίγην ἐπιείκειαν καὶ οἶκτον !

Ὁ κύριος Γλαβὼν εἶχεν ἐξαφθῆ ἐκ τῆς ὁμιλίας αὐτῆς, καὶ ἡ ἔξαψις αὕτη κατέλαβε μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ τὸν Λαυρέντιον.

— Ὄχι ! ἀνέκραξεν, ἐπιείκειαν· οἶκτον δὲν ζητῶ· ἢ τὸ πᾶν ἢ τίποτε. Ποῖον λοιπὸν ἄλλον θὰ ἔπληττεν ἡ ἀνελεήμων κοινωνία, εἰμὴ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἐφόνευε τὴν μητέρα του ;... Θέλετε νὰ σᾶς πείσω· ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω ; Νὰ διαμφισβητήσω τὰς φαινομένας αὐτὰς ἀποδείξεις, νὰ καταδείξω τὸ ψευδὲς αὐτῶν ; Δὲν δύναμαι, τὸ γνωρίζετε καλῶς· δὲν δύναμαι παρὰ νὰ ἐπαναλάβω εἰς ὑμᾶς, καθὼς καὶ εἰς τοὺς δικαστάς, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν : Εἶμαι ἀθῶος ! Καὶ δὲν πιστεύετε εἰμὴ μόνον ἐκείνους ! Τότε ἂς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου. Ἄλλως τε εἶμαι ἐξηντλημένος ἐκ τῆς ἀγωνίας αὐτῆς, ἐκ τῶν ἀνωφελῶν διαμαρτυρήσεων, ἀηδίασα τὸν βίον, τὰ πάντα καὶ προτιμῶ νὰ μὴ ὑπερασπισθῶ, προτιμῶ νὰ τελειώσω ...

Ἐξηκολούθησεν οὕτω ἐπί τινας στιγμάς, καὶ ὁ κύριος Γλαβὼν ἤρξατο νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν συγκινούμενον καὶ πειθόμενον ὑπὸ τοῦ πλήρους πικρίας καὶ πάθους τόνου του, ὅτε ἀνάμνησίς τις αἴφνης μετέβαλε τὴν σκέψιν του.Ἀνεμνήσθη μετὰ ποίας τέχνης καὶ ἐξωτερικῆς πεποιθήσεως ὁ Λαυρέντιος ἠδυνήθη ἄλλοτε νὰ πείσῃ τὴν μητέρα του ὅτι αἱ παρεκτροπαί του ἐκεῖναι εἶχον σκοπόν, μέλλον λαμπρόν !

— Ἴσως ἀκόμη παίζει κωμῳδίαν ! ἐσκέφθη ὁ γέρων δικηγόρος.

Ἡ ἔλευσις τοῦ φύλακος διέκοψε τὴν συνέντευξιν αὐτήν.

Ὁ Λαυρέντιος προσεκαλεῖτο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἀνακοίνωσίς τις εἶχε πρὸ μικροῦ λάβει χώραν, καὶ αὕτη εὐκόλυνε παραδόξως τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεώς του.

[Ἕπεται συνέχεια] *Ρ.

ΟΥΙΔΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὡς ἐνεθυμεῖτο καλῶς ἡ Μέρση, εἶχε παρακαθήσει εἰς τὴν μηνιαίαν συνέλευσιν Φιλανθρωπικῆς τινος Ἑταιρίας ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἥτις τὴν παρεκάλεσε πρὸς τοῦτο.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἔτυχεν ἀποῦσα τῆς οἰκίας, ὅταν ἡ Χάρις ἐπαρουσιάσθη ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου.

Ἐὰν ἡ ἐπιστροφή της ἐβράδυνε στιγμάς τινας μόνον, ὁ Ἰούλιος θὰ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ παραλάβῃ ἐκτὸς τοῦ μεγάρου τὴν Χάριτα,καὶ δὲν θὰ ἐγένετο ἡ τρομερὰ ἐκείνη συνάντησις, ἥτις ἔκαμε τὴν Μέρσην νὰ πέσῃ ἡμιθανὴς σχεδὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Αἴ λοιπόν ! Ἡ διάρκεια τῆς ἀπουσίας ταύτης ὁλεθρίως εἶχε βραχυνθῇ ἐκ κοινοτάτου περιστατικοῦ.

Αἱ κατὰ τὴν συνεδρίασιν παροῦσαι κυρίαι εὑρέθησαν αἴφνης ἐν διχογνωμίᾳ περὶ τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων καὶ ἐκρίθη λυσιτελὲς ν' ἀναβληθῇ ἡ συνεδρίασις.

Πάντοτε ἡ Τύχη καὶ τὸ Εἱμαρμένον ! Ἡ Τύχη καὶ τὸ Εἱμαρμένον ἠθέλησαν νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ Μέρση εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Χάρις Βράδον ἀπήτει ἐπιτακτικῶς νὰ τεθῇ εἰς ἀντιπαράστασιν μετ' ἐκείνης, ἣν ἐνοχοποίει ἐπὶ κλοπῇ τοῦ ὀνόματός της, τῶν δικαιωμάτων της καὶ τῆς ἐν τῷ μεγάρῳ θέσεώς της.

Ποτὲ πρότερον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Μέρση δὲν εἶχεν ἀντικατοπτρίσει μετὰ τόσης ἀπαισίας διαυγείας τὴν σειρὰν τῶν συμβάντων τούτων.

Πρέπει νὰ ἀναμνησθῶμεν, ὅτι ἦτο μόνη, ἐξηντλημένη καὶ ἄτονος κατόπιν τοσούτων συγκινήσεων.

Ἡ καρδία της ἤρχισε νὰ παραλύῃ καὶ ἠσθάνθη τὴν φρίκην δεισιδαίμονος φόβου.

Φρικώδη καὶ ἀόριστα προαισθήματα ἤρχιζον νὰ τὴν καταλαμβάνωσιν.

Οἱ σφυγμοί της ἔπαλλον ταχύτερον. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἄγνωστόν τι δυστύχημα, νέον, μεγαλείτερον πάντων τῶν ἄλλων, ἠωρεῖτο ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της.

Τὸ κηρίον της ἀνέπεμπεν ἀναλαμπάς. Ὑπόκωφοι ψίθυροι ἀντήχουν ἐν τῇ ἀχανεῖ ταύτῃ οἰκίᾳ, τὰ παραθυρόφυλλα τῆς ὁποίας διέσειεν ὁ ἄνεμος.

Ἡ Μέρση ἤρχιζε νὰ φοβῆται.

Αἰφνιδίως ἠσθάνθη τὸ πρόσωπόν της παγωμένον καὶ ἀνέπεμψεν ἀσθενῆ κραυγήν....

Εἶχεν ἀσυνειδήτως φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, αἱ δὲ χεῖρές της ἦσαν νεκρικῶς παγεραί....

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἤκουσε βήματα ἀνδρὸς εἰς τὸν ἐξωτερικὸν διάδρομον.